

sen dog, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, med Indenrigsministerens Samtykke træffe Bestemmelse om“ o. s. v., er det et lovlig ubestemt Udtryk; jeg synes, at man kunde have forlangt af den højtærede Indenrigsminister, at det havde været nok saa klart præciseret, hvad det er for særlige Omstændigheder, der skal kunne foranledige Kommunalbestyrelsen og Indenrigsministeren til at fravige Regelen om de 65 Aar.

§ 2 træffer nogle Bestemmelser om det, som jeg vil kalde Beskæringen fra neden, idet den fastsætter visse Krav, som stilles til dem, der skal have Aldersrente. Med Hensyn til de „5 Aar før Begæringens Indgivelse“, som nævnes her, anser jeg det for at være uheldigt, at en Mand med maaske en ret betydelig Formue uden videre kan administrere den saadan, at han bare regner med, at han har nok til at naa denne Aldersgrænse, saa vil han kunne faa Aldersrente. Jeg synes ikke, det er rigtigt at indføre denne Tidsbestemmelse her. Man maa forlange, at de Mennesker, der er saaledes situeret, at de kan sørge for sig selv, virkelig gør det og virkelig sikrer sig selv deres Alderdom. Jeg tror, at det kan føre til ret uheldige Konsekvenser, hvis man lader denne Bestemmelse blive staaende. Det er dog ikke Meningen, at Loven just skulde opfordre Folk til at søge Aldersrente. Selvfølgelig har de og skal have Ret til at falde tilbage derpaa, men de, som er saadan situeret, at de ved at administrere fornuftigt udmærket godt kan forsørge sig selv og sikre deres Alderdom, skal ogsaa gøre det. Ellers maa vi gaa over til et helt andet Princip, gaa til det, som blev omtalt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet: at *alle* skal have; det andet fører bare til Misbrug, og intet er mere skadeligt, end hvis der ved en ellers udmærket Lov fremkommer mange Misbrug.

Med Hensyn til Bestemmelsen om, at Hjælp ydet i Sygdomstilfælde ikke betragtes som Fattighjælp, maa den vel efter sin Plads formentlig forstaas saaledes, at tidligere Hjælp af den Art, ydet indenfor de sidste 5 Aar, ikke skal være til Hinder for, at der kan tillægges den paagældende Aldersrente. Derimod kan det neppe være Meningen med Bestemmelsen, at der skal være Adgang for en Rentenyder til ved Siden af Aldersrenten at faa Sygehjælp eller f. Eks. forskellig Forplejning, o. s. v. Naar man gennemlæser Bemærkningerne til § 5, sidste Stykke, kan man komme noget i Tvivl om, i hvor stor Udstrækning

det er tænkt, at denne Bestemmelse kan anvendes.

Hvad angaar Bestemmelsen i § 3, synes jeg, det er lidt urimeligt, at den Kommune, hvor Skibet hører hjemme, skal yde Aldersrente til Sømændene. Jeg synes, at det var nok saa naturligt, at det blev de Kommuner, hvor de vedkommende Sømænd boede.

Jeg kommer nu til det, som jeg særlig vilde gøre et Par Bemærkninger om, nemlig Lovforslagets § 5. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i, at den er umaadelig indviklet, og jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor Lovforslag altid skal skrives saa taaget. Jeg tænker mig, at det kommer af, at der skal være noget mere ophøjet over dem, det skal ikke være saadan, at ethvert gammelt Menneske kan gaa hen og kige i Loven og se, hvorledes det hele skal regnes ud, og hvad der tilfalder ham. Det vilde være alt for simpelt. Jeg tror ikke, der er mange gamle Mennesker, som er i Stand til efter disse Skalaer og Beregninger at udregne, hvor meget de kan faa i Aldersrente, og om de i det hele taget kan faa noget. Vi er bestemt imod disse mange Skalaer og finder, at det er baade upraktisk og urigtigt at have dem. Jeg ser ikke bort fra, men er ganske klar over, at det har nogen Betydning, at Amtet, eller for Købstædernes Vedkommende Indenrigsministeren, skal godkende den Skala, som Kommunalbestyrelsen foreslaar. Det vil selvfølgelig sikre en vis Ensartethed i de forskellige Egne, det indrømmer jeg, men alligevel er der noget mærkeligt i, at to Familier i et Par Kommuner, som maaske ligger lige op ad hinanden, og som bor lige ved Siden af hinanden, kun med en Sognegrænse imellem, skal nyde Aldersrente efter to vidt forskellige Skalaer. Jeg tror ikke, at det Skalasystem, vi er kommet ind paa, er saa heldbringende, som man maaske til at begynde med tænkte sig. Jeg tror — for at nævne et bestemt Eksempel — ikke, det har været til nogen synderlig Gavn, at vi fik to Klasser Lærere lønninger. Jeg tror derfor, at det Lovforslag, som var fremsat af den tidligere Regering, paa dette Punkt var langt heldigere; det var meget lettere at overse — jeg tror ogsaa, *det* har praktisk Betydning — og var langt bedre egnet til at vække Tilfredshed og hindre, at Folk strømmede fra en Kommune til en anden, fordi der i denne var større Aldersrente at opnaa. En Ting maa vi i hvert Fald forlange.